

DUES MIRADES

per GRISELDA COS I BOADA, osb

Zaqueu, que desitjava *veure* Jesús, no dubtà de pujar fins i tot a un arbre per tal de poder-lo *veure*. També Jesús cercava Zaqueu, fins i tot abans que aquest el busqués a ell.

Hi hagueren dues *mirades*: la de Zaqueu, enfilat a l'arbre des d'on *veié* Jesús, i la *mirada* de Jesús quan alçà els ulls i *mirà* Zaqueu. Sí, Jesús «alçant els ulls el *veié* i li digué: “baixa de pressa, que avui m’he de quedar a casa teva”». I la vida de Zaqueu canvià radicalment.

Voler *veure* és una expressió de profund significat teològic. Diumenge passat el publicà no gosava aixecar els ulls vers Déu. Avui és Déu qui, en Jesús, els aixeca vers el cap dels publicans.

Lluc posa en llavis de Zaqueu una autèntica confessió de fe: anomena Jesús: Senyor! Davant la *mirada* de Jesús es commogué i donà la meitat dels seus béns als pobres i restituí quatre vegades més als qui havia defraudat. No es pot reconèixer Jesús com a Senyor i no convertir el propi cor.

El relat es clou amb l'explicació de Jesús sobre el que ha passat: «El Fill de l'home ha vingut a *buscar* el que estava perdut» i li ha portat l'alegria de la salvació.

L'amor de Déu es vessa a tota la humanitat, sense distinció. I és que des que Déu va començar la seva obra creadora, va donar lloc a l'aventura meravellosa de l'amor. «Vós estimeu tot allò que existeix [...] ja que no heu fet res sense estimar-ho», hem llegit en el llibre de la Saviesa.

Zaqueu va fer el primer pas, en desitjar i cercar *veure* Jesús. Mentre tothom el *mirava* malament, Jesús el *mirà* i cregué en ell. Zaqueu va optar per Jesús i «donà als pobres la meitat dels seus béns». I aquella trobada esdevingué una festa: la festa del perdó i de la salvació. El programa salvador de Jesús el diuen les seves mateixes paraules: «He vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut». I la iniciativa fou compartida.